

*„Előbb láttalak meg.
Előbb voltál az enyém.
Vissza akarlak kapni.”*

BLOCK SHOT

DOBD RÁ! 2.

blokkolt dobás

KENNEDY RYAN

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

KENNEDY RYAN

BLOCK

DOBD RÁ! 2.

SHOT

blokkolt dobás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Fontos volt számomra, hogy Bannert néha spanyolul, az anyanyelvén is halljuk megszólalni.

Tisztában vagyok vele, hogy a *Blokkolt dobás*ban szereplő kifejezések különböző módon fordíthatóak a spanyol ajkú emberek csoportjától, valamint földrajzi helyétől függően.

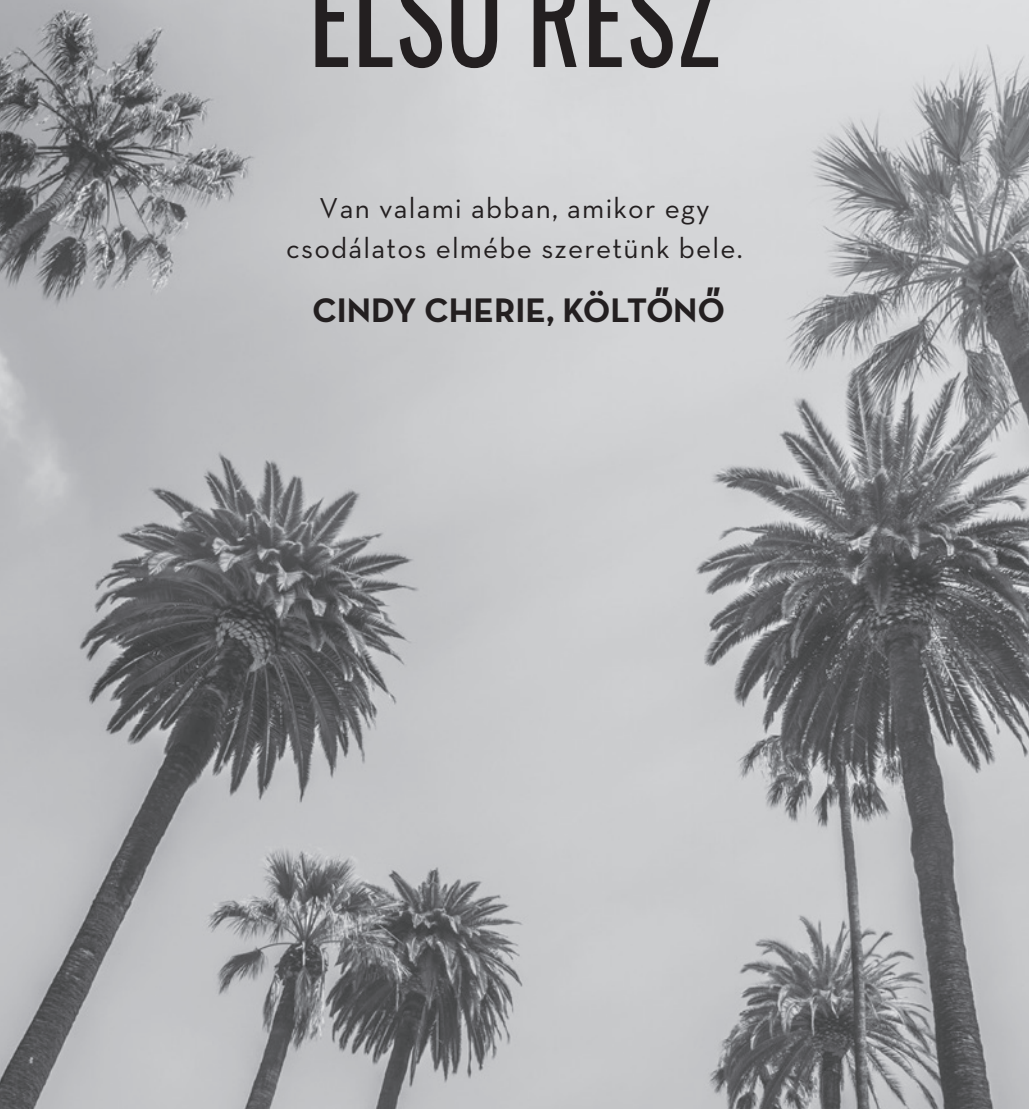
Miután konzultáltam a spanyolul beszélő előolvasóimmal, az általunk leginkább autentikusnak tartott kifejezések mellett döntöttünk Banner, a Kaliforniában nevelkedett mexikói–amerikai főszereplő esetében.

*Jane-nek, aki olyan nő, mint Banner,
szívében angyal, vérében harcos.
Küzdj! ÖRÖKKÉ.*

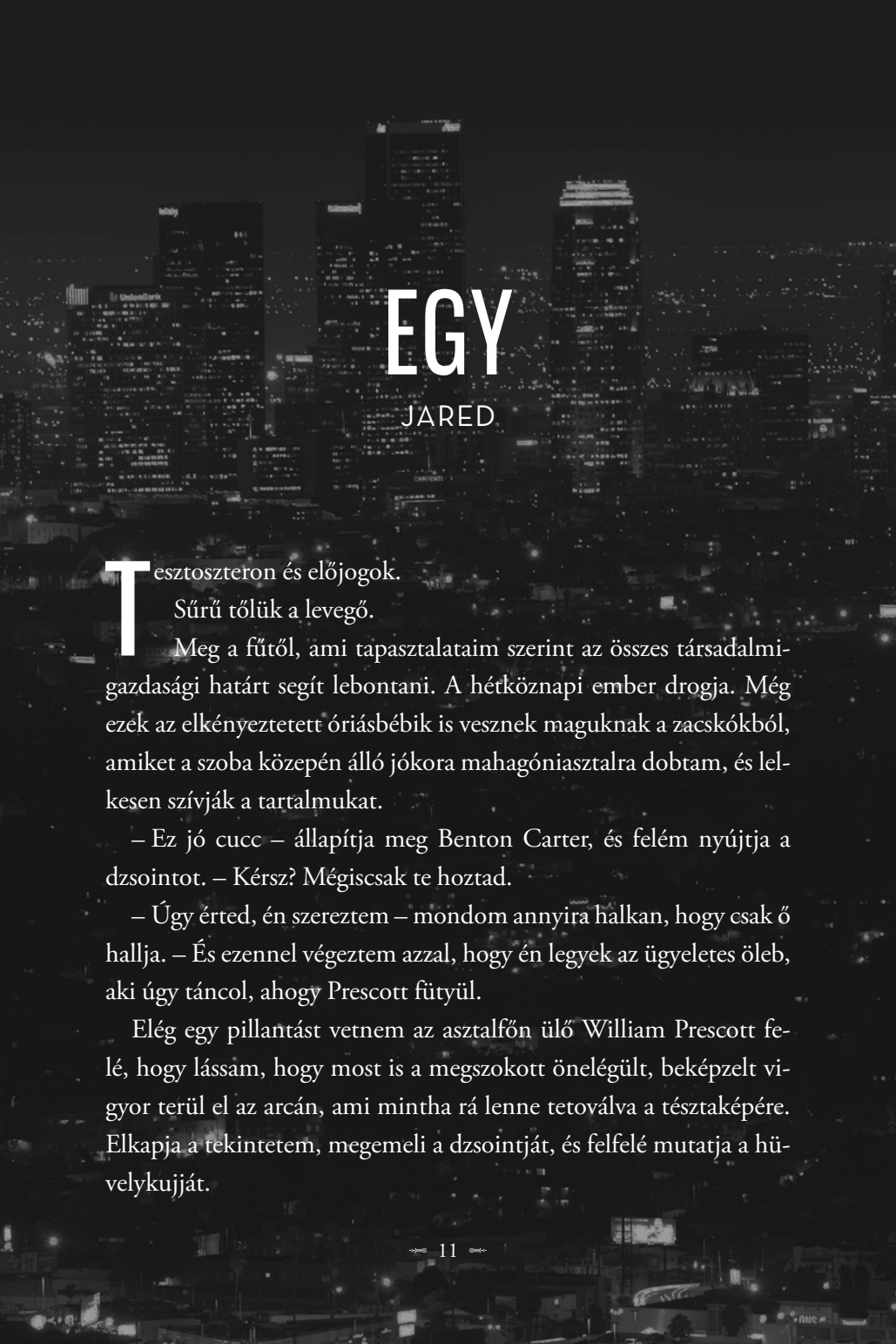
ELSŐ RÉSZ

Van valami abban, amikor egy
csodálatos elmébe szeretünk bele.

CINDY CHERIE, KÖLTŐNŐ

Főiskola. Negyedév.

EGY JARED

Tesztoszteron és előjogok.

Sűrű tőlük a levegő.

Meg a fűtől, ami tapasztalataim szerint az összes társadalmi-gazdasági határt segít lebontani. A hétköznapi ember drogja. Még ezek az elkényeztetett óriásbébik is vesznek maguknak a zacskókból, amiket a szoba közepén álló jókora mahagóniasztalra dobtam, és lelkesen szívják a tartalmukat.

– Ez jó cucc – állapítja meg Benton Carter, és felém nyújtja a dzsointot. – Kérsz? Mégiscsak te hoztad.

– Úgy érted, én szereztem – mondom annyira halkán, hogy csak ő hallja. – És ezennel végeztem azzal, hogy én legyek az ügyeletes öleb, aki úgy táncol, ahogy Prescott fűtyül.

Elég egy pillantást vetnem az asztalfőn ülő William Prescott felé, hogy lássam, hogy most is a megszokott önelégült, beképzelt vigyor terül el az arcán, ami mintha rá lenne tetoválva a tésztaképre. Elkapja a tekintetem, megemeli a dzsointját, és felfelé mutatja a hüvelykujját.

– Majd én megmondom, hova tedd azt a hüvelykujjat – motyogom Bentnek.

– Így *nem* fogsz bekerülni, Foster. – Bent a fejét csóválja, de nem tudja visszafojtani a vigyort a szája sarkában. Ő sem bírja jobban ezt a seggfejet, mint én. – Prescott az elnök. Övé az utolsó szó, hogy bekerülsz-e vagy sem.

A „bekerülés” tűnt a legjobb dolognak, amit a jövőm érdekében elérhetek, amikor Bent mesélt nekem a Falkáról, egy titkos társaságról, ami a Yale *Koponya és Csontok* nevű társaságához hasonlít. A jó öreg kékvérű fiúk nemzetközi hálózata, akik gondoskodnak egymásról az üzleti életben és az élvezetek terén. Csak a borostyánligás egyetemeken meg a Kerrington College-hoz hasonló elit iskolákban vannak ilyen titkos társaságok. Kizárólag „vér és kötelék” útján lehet bekerülni. Vagy egy családtag útján lehet bebocsátást nyerni, vagy egy olyan tag által, aki beajánl. Amikor Bent, akinek a családja négy generációra vezethető vissza a Falka fennállásában, megkeresett, hogy csatlakozhatnék, fantasztikus ötletnek tűnt. Aztán miután már hónapok óta puhítom az elnököt, képes lennék kivenni a fogát ennek az ajándék lónak.

– Már közel jársz – suttozja Bent, és lopva körbepillant az asztalnál ülőkön, akik még mindig szívnak, isznak, és igyekeznek lenyűgözni egymást. – Hajtsd végre ezt az utolsó próbatételt, amit Prescott ma este kitalál, és bent vagy.

– Ugye tudod, hogy az utolsó próbatételek általában halállal végződnek?

– Nem lesz olyan vészes. Csak... – Bent az asztalt bámulja helyettem. – Csak ne borulj ki, amikor elárulja, miről van szó! Tedd meg ezt az egyet, és bekerülsz!

A sok örült baromságot tekintve, amivel Prescott eddig megbí-
zott, *ez az egy dolog* tényleg bármi lehet. Törjek be egy professzor iro-
dájába, és lopjam el a laptopját meg a vizsgafeladatokat. Exhumál-
jam a Prescott család egyik sírját. Szereljem le a harangot a campus
tornyáról. Arról ne is beszéljünk, hogy toljam le a hajam. Hogy ezek-
nek mi köze van az úgynevezett testvériséghez meg a jellemhez, fo-
galmam sincs. Szerintem Prescott tudja, hogy ahányszor a képébe
mosolygok, gondolatban a középső ujjamat mutatom neki, úgyhogy
direkt a legkockázatosabb és legidiótább feladatokkal áll elő. Jó csa-
ládba született, ennek köszönhetően kötött ki ebben a pozícióban, és
az én nézőpontomból úgy tűnik, hogy nem sok esélye lenne boldo-
gulni az örökölt előjogai, az apja pénze meg a Falka hálózata nélkül.
Jobb napjaimon sem én vagyok a legalázatosabb oroszlán az úgyne-
vezett falkában; de már majdnem sikerült áttörést elérnem, miután
három hónapja hajbókolok és nyalok ennek a gyökérnek.

– Bármit akar is tőlem, remélem, gyors lesz, vagy pedig nem ma
este kell véghez vinnem. – Az órákra pillantok. – A campus másik
végében alig egy óra múlva kezd a tanulócsoportom.

Bent résnyire húzza a szemét, és a füstön keresztül vizslat.

– Csoport? – kérdezi. – Vagy egy lány?

Ledermedek, és felvonom a szemöldökömet, amivel némán azt
kérdem, mi a francra gondol. A Prescott Hall füsttel megtelt alag-
sorában ezekkel a kékvérűekkel egy teremben lehet, hogy Bent való-
ban a Falka örökös tagja, én pedig pusztán egy jelölt vagyok, de ő is
tudja, hogy én még emlékszem arra a langaléta kölyökre a gólyahét-
ről. Azóta is szoros a kapcsolatunk, és a szekrényében álló csontváza-
inak nagy részére rázártam az ajtót.

Kifejezéstelen arccal játszadózom a meggyújtatlan dzsointtal.

– Milyen lány?

Az arcán viaskodik a vonakodás és a hűség, majd sóhajtva kifújja a füstöt.

– Prescott tudja, hogy nem szoktál a könyvtárban tanulni. – A szavak Bent alig nyitott szája sarkából csúsznak ki. – Tudja, hogy a mosodában szoktál tanulni.

Arca és szeme higgadt.

– Tud Bannerről.

Megfagy körülöttem a levegő, és görcsbe ugrik a gyomrom Banner Morales nevének említésétől. Sötét, feneketlen, kávészínű szemek, hosszú, sűrű szempillákkal. Csokoládé- és rózsaszínű, telt ajkak. Magasan ülő arccsontok, egy gödröcskével a jobb oldalon. Pontosan hét darab szeplővel pettyezett karakteres orr. Pislogok, hogy kitöröljem a lelki szemeim előtt megjelent képet, és igyekszem a barátom aggodalmas arkifejezésére fókuszálni.

– Neki meg mi köze ehhez? – A hangomat megfosztom az érzelmektől, de azok próbálnak a felszínre törni. – Ő csak a tanulótársam.

Bent előredönti a fejét, és mindentudó tekintettel mered rám.

– Foster, ne már! Én vagyok az.

Senkinek sem meséltem Bannerről. Hogy állandóan rá gondolok. És hogy mennyire könnyen megnevettet, anélkül, hogy próbálkozna. Hogy megkeményedik a farkam, ahányszor megérzem a samponja illatát. Csak táptalajt biztosítanék a könyörtelen bosszantásomnak, úgyhogy inkább nem. Senkinek nem meséltem Bannerről, csak Bentnek, és neki sem túl sokat. Továbbra is kifejezéstelen az arcom, a szám pedig egy vékony vonal.

– Haver, fogalmam sincs – mondom egyenletes hangon.

– Aha, persze, szóval...

– Benton, miről beszélgetsz a jelölttel? – kérdezi Prescott az asztal másik végéről. – Megosztanád a többi fivérrel?

A kérdést Bentnek szegezte, de a tekintete az én arcomon állapodik meg, és le sem veszi rólam a szemét.

– Semmiről – feleli Bent könnyedén, miközben az ajkához emeli a dzsointot. – A vizsgákról.

– Á, a vizsgákról! – Prescott féloldalas, szélhámos vigyort villant rám. – Világos. Ha jól emlékszem a jelentkezési lapra, a jelöltünk summa cum laude végzett.

– Még nem – emlékeztetem. – Egy szemeszter hátravan.

Kész csoda, hogy a jegyeim nem szenvedtek maradandó károsodásokat Prescott képtelen megbízásai és attrakciói miatt.

– De az lesz – mondja Prescott, és a mosolya több fokkal melegb, mint a jeges, kék szeme. – Okos srác vagy. Ösztöndíjjal tanulsz itt, ugye?

Burkolt célzás: máskülönben hogyan engedhetném meg magamnak a Kerrington? Igaz. Az apám nyugdíjazott katona, a nevelőanyám pedig tanár. Nem olyan luxuskörülmények közt nevelkedtem, mint amit ezek a srácok természetesnek vesznek egész életükben.

De el fogok érni addig. Ezekkel az elkényeztetett kölykökkel el-lentétben én ki fogom érdemelni.

Ezek a gondolatok futkosnak az agyamban, miközben Prescott-tal egymásra meredünk, és egyikünk sem fedi fel a másik előtt a lapjait. Bent azt mondta, Prescott „tud” Bannerről, ami nem jó hír. Épp arra várok, hogy megtudjam, mi az utolsó próbatételem, és örülnék, ha neki nem lenne köze hozzá. Kiröhögne, ha tudná, mekkora barom-ságokra voltam hajlandó, hogy bekerüljek valami titkos társaságba,

ami feltehetőleg segítene egyengetni az utamat a jövőben. Banner nem szereti levágni az utat, nem a rövidebb utat keresi. Ő *maga* a rövidebb út. Az a lány Mensa-tag, az isten szerelmére!

Elsőre az esztől indultam be. A vita- és nyilvánosbeszéd-óránkon kerültünk szembe egymással. Mondanom sem kell, hogy az összes érvemet szétcincálta, és minden cáfolatomat darabokra szedte.

Alig tudtam visszamenni a helyemre, olyan kemény volt a farkam.

– Készen állsz a végső próbatételre? – kérdezi Prescott, emlékeztetve arra, hogy sajnos még mindig itt vagyok.

– Persze.

Rájöttem, hogy minél kevesebbet mondok Prescottnak, annál jobb. Olyan, mint egy parazita, vérszívó módjára visszaél minden szóval, amit hall.

– Eddig az összes kihívást sikeresen teljesítetted – jegyzi meg. – Az utolsó próbatételed az, hogy dugj meg egy kövér csajt.

Az ezt követő döbbszent csend úgy veszi körbe a szavait, mint a kiömlött tej. Valójában ez nem teljesen igaz, mivel úgy tűnik, én vagyok az egyetlen, aki megdöbbszent. Az asztal körül ülők arca izgatottságot, kényelmetlen érzést, kíváncsiságot tükröz, vagy a három egyvelegét. Még Bent is szenvtelenül figyel engem, és várja a válaszomat.

Nem sokáig kell várniuk.

– Mi a szar? – Elkomorodik az arckifejezésem. – Azt akarod, hogy dugjak meg egy tetszőleges kövér csajt? Nem értem, mi...

– Nem egy tetszőlegeset – szakít félbe Prescott. – Banner Moralest.

A düh kisebb lángcsóvaként kel életre a lábamnál, és nyaldosni kezdi a lábszáramat meg a testem többi részét. A szívem egy széndarab, ami meggyullad a mellkasomban, és addig ég, amíg már fáj. Szóval gyakorlatilag egy kémény vagyok, füstcsatorna nélkül.

– Ismételd meg! – A hangom félrevezetően halkan cseng, nem tükrözi a bennem morajló érzelmeket.

– Azt mondtam, meg kell dugnod egy kövér csajt – ismétli Prescott, arca egy kifürkészhetetlen álarc, a szeme viszont árulkodó; élénk, kegyetlen kék színű. – Banner Moralest.

Én értékelném az utolsó kihívás iróniáját, miszerint valami olyat kell tennem, amit amúgy is szándékomban állt megtenni, ha nem sértené meg a kevés ember egyikét, akit nem szimplán elviselek, de kimondottan kedvelek. Ha nem az lenne a célja, hogy megbántsa őt.

– Ezt nem teszem meg.

Legalábbis nem neki. Amikor megdugom Bannert, azt kizárólag magam miatt és miatta fogom megtenni.

– És nem kövér – vetem oda.

Prescott váratlan nevetése kettéhasítja a csendet, amit eddig csak ő meg én szakítottunk meg, miközben a többiek figyeltek.

– Mondhatjuk úgy is, hogy kellemesen telt, ha ettől jobban érzed magad, Foster. – A szája fagyos mosolyra húzódik. – Mindegy, vagy megdugod, vagy nem kerülsz be.

Később, amikor a logika és a józan gondolkodás majd teret kap, nyilván értelmet fog nyerni az egész, most azonban csak azt tudom, hogy Prescott valamilyen oknál fogva meg akarja alázni Bannert, és úgy döntött, ehhez engem fog felhasználni.

– Itt csak egyféle dugás lesz, Prescott – préselem ki magamból –, és az azon múlik, hogy te mit dugsz fel magadnak.

Bent felnyög mögöttem – az első jele annak, hogy az asztal körül ülő viaszszombikkal ellentétben ő még életben van.

– Foster – sziszegi mögülem Bent a könyökömet bökdösve. – Csak annyit kell tenned, hogy...

– Fogd már be! – Megpördülök, és ránézek. – Te tudtál erről?

– Jézusom, Foster! – vág közbe Prescott az asztalfőről. – Csak húzz egy zsákot a fejére, és mássz rá, nehogy beléd zúgjon. Vége lesz, mielőtt észrevennéd.

Olyan hirtelen állok fel, hogy a székem hátradől, és a padlóra esik. Mocskos szavai szinte el sem hagyták még a száját, amikor ott teremek mellette, és az egyik karját a háta mögé csavarva az asztalra szorítom a fejét.

A többi srác motyog meg köhög, erőtlenül tiltakoznak, én azonban mindenkire rámeredek az asztal körül, arra az esetre, ha bármelyikük szeretné megvédeni ezt a faszfeket, akit egyébként még csak nem is kedvelnek vagy tisztelnek. Falka? Ugyan már! Ezek a fickók nem oroszlánok. Csak birkák, akik követnek és bégetnek.

– Óriási hibát követsz el, Foster – kiáltja Prescott, miközben hiábavalóan kapálózik, hogy engedjek a szorításomon a karján és a fején. – Ezek után kizárt, hogy bekerülj!

– Te bébifaszfej – morgom. – Úgy nézek ki, mint aki továbbra is be akar kerülni a szálnalmas titkos lombházklubodba?

Erősebben szorítom a karját, és élvezettel nézem az arcvonásaira kiülő kellemetlen érzéseket.

– Nem csupán hivatalosan visszavonom a jelentkezésemet ebbe a baromságba, amit testvériségnek álcázol – mondom a fülébe lehajolva –, de ha meghallom, hogy zargatod vagy bántod Bannert bármilyen módon, a saját öveddel foglak elverni, és a fogaidat letuszkolom a torkodon.

Elengedem, ő pedig azon nyomban felpattan, és felém fordul, olyan közel áll hozzám, hogy az orrunk kis híján összeér. Sörszagú leheletét befújja a minket elválasztó kis térbe. Nem lépek hátrébb, csak hagyom, hogy az én dühöm meg az övé egymásnak feszüljön.

– Gyerünk – suttogom ökölbe szorított kézzel. – Örömökre szolgálna, ha előttük verhetnék laposra.

– Ezt még megbánod – mondja, és az arcának az az oldala, amit az asztalhoz nyomtam, foltos és vörös. – Életed legnagyobb lehetőségét dobod el magadtól, és ez örökké kísérteni fog. Ér ennyit az a dundika?

Mosolyt kényszeríték magamra a vicsorgás helyett.

– Minden, ami az enyém, azért megdolgoztam, pedig senki sem számított rá. – Flegmán megvonom a vállam. – A legjobb, amit tehetsz, ha távol tartod magad tőlem. Egy szopós csecsemő vagy, aki még mindig anyuci cicijét szopja. Ha valamit megtanulhattál volna rólam az elmúlt pár hónap alatt, az az, hogy igazán találékony faszfej vagyok, és bármit megteszek azért, hogy elérjem a céljaimat. Ha meghallom, hogy háborgatod Banner Moralest, kicsinállak.

Még egy másodpercig állok a tekintetét, hogy érezze súlyát, a mondandóm valóságtartalmát.

– Nem viccelek, Prescott.

Nem várom meg a választ, csak fogom a szennyesruhas táskámat meg a hátizsákomat, és nem törődve az eltátott szájakkal az asztal körül – beleértve a legjobb barátomét is –, elindulok felfelé az alagsorból, kettesével véve a lépcsőfokokat. Csak amikor már kint állok a Prescott Hall előtt, és magamba szívom a tél fagyos leheletét, akkor kezdem feldolgozni a történeteket. Pont most húztam le életem három hónapját a vécén. Mennyi piát meg drogot szereztem, elvégeztem egy rakás veszélyes, lehetetlen feladatot, törvényt szegtem, és általánoságban véve alávettem magam ennek a seggfájnek... A semmiért.

Basszus, még Cindyvel, a barátnőmmel is szakítottam múlt héten, aki úgy néz ki és úgy dug, mint egy pornósztár.

Mindennek annyi. Puff. A semmiért.

Nem a semmiért. Bannerért.

Egy lányért, aki azt sem tudja, hogy tetszik nekem. Akit még meg sem csókoltam.

– Mi a szar volt ez, Foster?

Bent dühös kérdése hátba vág, miközben lefelé lépdelek a bejárat lépcsőjén.

Szembefordulok vele, pár lépcsővel alatta állok.

– Szét kéne rúgnom a segged. – Bár halkán szólalok meg, pontosan tudja, hogy mikor vagyok mérges.

– Elcseszted, haver! – Bent szívja a fogát, és csalódottan csóválja a fejét. – Amúgy is meg akarod dugni. Mi baj lehetett volna?

Félredöntöm a fejem, és a hidegben látszó lehetetlenség felhőin keresztül figyelem.

– Honnan tudod, hogy meg akarom?

– Amellett, hogy évek óta ismerlek, és sosem láttalak még ilyennek egy lány közelében sem? – Ajka keskeny vonala körül halvány mosoly játszik.

– Nem vagyok „ilyen”. – Még én is sértettnek hallom a szavaimat.

– Többet beszélsz róla, mint Cindyről. Emlékszel még Cindyre? Ő az, aki valóban le is szop téged? Mégis csak azt hallom, hogy Banner mekkora zseni. Banner szarrá alázott egy vitában az órán. Bannernek két főszakja van. Banner egy csomó nyelven beszél. Banner, Banner, Banner.

– Ex – javítom ki halkán, és megeresztek egy mosolyt. Bizonyára többet beszéltem róla, mint észrevettem.

– Mit mondtál? – kérdezi Bent, és befújja a kezébe.

– Azt mondtam, exbarátnő. Cindyvel szakítottunk.

– Azt is tudom. – A mosolyából semmi sem marad. – A Falkánál az a dolgunk, hogy mindent tudjunk az aktuális jelöltekről.

Ami fesztelenség megmaradt köztünk, semmivé válik. Feszültség telepedik a vállaimra.

– Nos, akkor jobb, ha az én dolgommal nem foglalkozol, mert én már nem vagyok jelölt. – Megfordulok, hogy nekivágjak a tízperces sétának a mosoda felé, Banner már ott tanul.

– Valószínűleg el tudom simítani a dolgot a csoport többi részével, és nyomást gyakorolhatok Prescottra, hogy vegyen be – kiáltja utánam. – Ez Prescott ötlete volt. A többiek nem akarták.

Megrázom a fejem, és tovább sétálok, hagyom, hogy a levegőbe emelt középső ujjam beszéljen helyettem. Néhány pillanattal később az ajtó csapódásának hangja jelzi, hogy Bent feladta, és visszament.

Jó. Mind a tíz percre szükségem lesz, hogy kitaláljam, mit tegyek.

Úgy volt, hogy ez lesz az az este. Az este, amikor felfedem a kártyáimat, és elárulom Bannernek, hogy mit érzek.

Érzek?

Ez a megfelelő szó?

Én nem szoktam semmit „érezni” a lányok iránt. Én megdugom őket. És ha azt akarom, hogy egy ideig csak én legyek nekik az egyetlen, akkor randizok velük. És amikor már nem érdekel, hogy van-e nekik más is, akkor befejezem. De *kétségtelenül* létezik egy minta.

Mármint a dugást illetően.

Bannerrel viszont ennél többről van szó. Prescott szerint kövér. Őszintén, lehet, hogy egy kicsit ducibb. Ki tudja, mi van a túlméretezett pulcsi alatt, ami mindig rajta van? Nekem tetszik a külseje, de nem erről van szó. Nem az esetem. Cindy esetében két percen belül tudtam, hogy szerezzem meg. Egy számító pöcs vagyok, aki azonnal

és folyamatosan a gyengeségeket és a tendenciákat latolgatja, hogy megszerezze, amit akarok. A legtöbb ember egyszerű, könnyű kiismerni őket. Banner algoritmusát azonban még nem fejtettem meg.

Talán ma este sikerülni fog.

KETTŐ

JARED

A főiskola előtt sosem jártam mosodába. Gyerekkoromban Susan, a nevelőanyám mosott hétvégenként. Valószínűleg eléggé elkényeztetett minket – engem, apukámat és a féltestvéremet, Augustot. A ruháink varázslatos módon jelentek meg a fiókokban és szekrényekben, kimosva, felakasztva, összehajtogatva és frissen illatozva. Csak a főiskola alatt jöttem rá, micsoda macera saját magadra mosni.

Bannernek van egy kis vállalkozása, átveszi a mosatlant az olyan diákoktól, mint én, akik túl elfoglaltak vagy lusták, hogy maguknak megcsinálják. Általában a Sudzban, a campuson kívül eső mosodában szokott tanulni, miközben mossa és szárítja az ügyfelei ruháit. A legtöbb kollégiumnak van saját mosodája, úgyhogy a Sudzban nincs akkora forgalom, mint az ember gondolná. Néhány este olyan sokáig tanul, hogy megbeszélte a tulajjal, hogy alhat a hátsó szoba kanapéján. Gyakran csak a kettőnké az egész hely.

Ma este is csak a kettőnké a hely.

A Sudz bejáratánál téblábolok, a táskát az egyik vállamra húzom, a másikkra meg a hátizsákomat, és kedvtelve figyelem Bannert. Fürge, forgószerű mozdulatokkal katonás rendbe állítja a fehér ruhakupacot, miközben magában suttog, szemöldökének sűrű íve megtörik az összpontosítástól. Fülhallgató van a fülében, és ha jól tudom, kínai mandarin nyelven ismételtet valamit.

Banner valamiért odavan a nyelvekért. Az első napunkon, a vita- és nyilvánosbeszéd-kurzusunk első napján Albright professzor azt mondta, hogy a nyelv ereje abban rejlik, ahogy összeköt minket. Kérdezett valamit angolul, és persze mi mindannyian válaszoltunk neki. Ezután feltett egy kérdést spanyolul, és még mindig feleltek neki néhányan. A franciára már kevesebben, de azért akadt pár ember, aki válaszolt. Az olaszra szinte senki, talán csak hárman. Amikor oroszul tett fel egy kérdést, csupán egy hang visszhangzott az óriási előadó leghátuljából.

Banner Moralesé.

Még a nyers, orosz mássalhangzók kiejtése közben is olyan volt a hangja, mintha az izzó széndarabot rátennék egy jégdarabra, hogy kihűljön. Gazdag, ízes, de hűvös. Rekedt. Magabiztos. Nem tudtam ellenállni neki. Meg kellett fordulnom, hogy lássam, kihez tartozik ez a hang. Hozzászóltam, hogy a lányok észrevesznek, Banner szeme azonban nem vándorolt el Albright professzoráról, pedig jó egy percen át néztem őt. Azt akartam, hogy észrevegye, hogy nézem, de ő nem vett tudomást rólam. Azóta is próbálom elérni, hogy felfigyeljen rám.

– Hěn hào chī – suttozja, és nekilát egy halom sötét ruhának.

Megérintem a vállát, mire felugrik, egy kicsit felsikolt, amitől muszáj nevetnem. Olyan ritka, hogy sikoltani hallom.

– Bocsi! – mondom nem épp bűnbánó vigyorral.

– Halálra ijesztettél, Foster. – Kezét a mellkasára szorítva a plafonra emeli a tekintetét, de szívélyes mosoly terül el azon a telt ajkán. Az ajkai folyton úgy néznek ki, mintha épp csókolózott volna. Olyan Julia Roberts-féle szája van. Az ajkai, az alsó és a felső is ugyanolyan széles és telt. Nincs benne ív vagy mélyedés, mintha az, aki megte-remtette Banner vonásait, meghúzta volna a szája sarkát mindkét oldalon, és azt mondta volna, *jó, még egy kicsit szélesebbre!*

Bizonyára azt gondolták, *Jól van. Tökéletes. Ez kellően kínozni fogja Jared Fostert, ahányszor ránéz.*

– Mit motyogtál magadban, amikor bejöttem? – kérdezem.

– Egy éttermi beszélgetést tanulok ma este. – Kikapcsolja a telefonja hangszóróját.

– Ó, azzal *annyira* sokra fogsz menni!

– Többre, mint te a latinnal, amit középiskolában tanultál – jegyzi meg nevetgélve. – Nem véletlenül nevezik holt nyelvnek. Olyasmit kéne tanulnod, ami később hasznodra válhat.

– Aha, jó, majd fogok. Most pedig áruld el, mit mondtál, amikor beléptem.

– Hěn hào chī. – Gondosan ejti ki az összes szótagot, mintha attól tartana, hogy ha elrontja, összetörik.

Felvont szemöldökkel várom a fordítást.

– Nagyon finom. – A vigyora rám is áterjed. – Az első kínai üzleti utamon meg tudom majd mondani a pincérnek, hogy az étel hěn hào chī.

– Kína, mi? – Leteszem a tiszta ruhákkal teli szennyeszsákot a földre. Egy csomó ruhámat újramosom, csak azért, hogy Bannerrel tanulhassak a mosodában.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A kosárlabda robbanásszerűen terjed Kínában – közli. – Yao Ming mondhatni lerombolta a nagy falat. Kínának óriási anyagi érdekeltsége van az NBA-ben.

– Én is ezt hallottam közgázórán.

Miután jó darabig nem volt közös óránk Bannerrel a Kerringtonon, annak ellenére, hogy mindkettőnknek sportmenedzsment a főszakja, tavaly két órára is együtt jártunk.

– Erről jut eszembe, tanulnunk kell a vizsgára – jegyzi meg, és az arcomba dob egy szárítógépmeleg pólót. – És elkéstél. Megint.

– Bocsi! – Rádobom a pólót a sötétkék-fekete kupacra. – Megint.

– Remélem, megérte.

Hagyom, hogy leülepedjenek a szavai, mielőtt reagálnék.

– Reméled, hogy megérte? – kérdezem egy gyors homlokráncolással.

– Nem vagyok hülye – mondja kényszeredetten.

– Ez nyilvánvaló.

– Tudom, miben mesterkedsz – közli, és összeesküvőn lejjebb veszi a hangerőt.

Ó, baszki.

– Öhm... Tudod?

– Persze. – Apró öklével a vállamba bokszol. – Be akarsz kerülni egy titkos társaságba.

Megkönnyebbült sóhaj hagyja el az ajkaimat.

– Miből gondolod?

– Letoltad a hajad. – A megkopasztott fejemre mutat. – A késői időpontok és a fura „feladatok”. Csakis egy titkos társaságról lehet szó. Azért bízom benne, hogy semmi vérlázító kéréssel nem álltak elő. Vagy veszéllyessel.